

Մ Ա Յ Ր ՈՒ Թ Ի Ի Ն

Ծունկի վըրայ, գիշերը, սալայատակ մաքրելով,
Յամաֆ հացը տուն բերաւ: Որդին, ոսկոր մը նիհար,
Կերաւ՝ արագ եւ շնչատ, կերաւ գետնէն ժողվելով՝
Փշրանքները վաստակին, իրեն պէս որք եւ թշուառ:

Դիակի մը պէս քաղեց անօթութիւնն իր, մաշող
Հոգիին մէջ, որ անկէ չըսարսափէր երախան.
Այսպէս մայրը, իր պարտքին մէջ աւելցող եւ պակսող,
Կերակրեց գայն չարչարուած հրեշտակի մը նըման:

Օր մը, սակայն, սահեցաւ՝ սանդուխներէն ֆաղափի,
Քուրջ մը ձեռքին, լըացող ցէխն երջանիկ ոտներուն.
Որդին պարա՛պ ըսպասեց առանց հացի ու նրագի.
Ոչ ոք գիտցաւ՝ մեռեալին սրտին կէսը կար հեռուն:

Ս Ե Ք Ե Ն Ա Կ Ա Ն

Անիւները, իրենց պէս, արագօրէն մոռցուցին
Գիւղիս բարակ ծառուղին, անցորդները՝ որ չըկան,
Փախաւ ձեռքէս՝ ֆաղֆենի, հին օրերու ներմակ ձին,
Խըրխիւնջն անոր չեմ յիշեր՝ իմ երգիս պէս մանկական:

Հիմա իմ միտքս է դարձեր՝ հացի համար նեպընթաց,
Կանաչէ գուրկ ոտներըս՝ ինքնաշարժի կառավար.
Պարզ ու պզտիկ երէկը, գոհարի պէս կորսուած,
Կ'ուզէի՝ գէթ անգամ մը իմ աչքերուս մէջ իյնար:

Գիտեմ, սակայն, փափաքը, միշտ անհրնար եւ անգին,
Իմ սրտիս մէջ, մընալէն, պըտուղի պէս պիտ' աւրի,
Ու մարմինըս, իբրը խեղճ, քերեւս օր մը ֆաղափին
Անիւներուն տակ իյնայ, անօգնական փըտորի:

Պոսքըն

ԼՈՒԹՖԻ ՄԻՆԱՍ